

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravnistvo „Slov. Naroda“.

V Ljubljani 27. decembra.

Vidijo se znamenja in čujejo se glasovi, da Italija, v katere stalnost itak vere ni bilo, polagoma spreminja politiko svojo in da navzlic Cr ispijevemu potovanju v Friedrichsruhe in potovanju nemškega cesarja v Monzo, navzlic vsem ostentativnim prijaznostim in slavnostim, vendar začenja prodirati prepričanje, da je zveza mej Nemčijo in Italijo isto tako nenaravna, kakor mej vodo in ognjem, kajti germanizem in italijanizem predstavljata dva popolnoma nasprotujoča si življa.

Poslednji čas bavi se razni listi s položajem Italije sploh, posebej pa o njenih položajih gledé tripelalijance. Poljski listi so v naših očeh gledé slovanske politike jednako nezanesljivi kakor židovski Schmocki, včasih pa vendar resnico pogodé. In resnici podobno, jako verjetno zdi se nam, kar poljskemu „Czas“-u piše njegov Dunajski dopisnik o stališči Italije in trojstveni zvezi:

„Še pred jednim mesecem plamteli so vsi italijanski časniki od sovraštva proti Franciji, netili vse strasti zoper njo in povzdigovali v nebo trojstveno zvezo. Zdaj se je pa hkratu pomiril ta srd; zdaj se v italijanskih listih vse oznanja, kar se le dobrega more povedati o Franciji, a o trojne zvezi se skrbno in popolnoma molči.

Uzrok temu premenjenemu mišljenju ni prazna nada na zboljšanje trgovskih zadev s Francosko, ker vsak političen otrok v Italiji zna, da bo Francija čakala leta 1892, da bode takrat na novo uredila svojo trgovsko politiko.

Italija je od vsega začetka pristopila k trojni zvezi le v nadi, da bode imela kolikor mogoče dobička iz te vojne. Italija ni razumela navzlic ali morebiti ravno zaradi svojega prirojenega Macchiavellizma, da je Bismarck pri sklepanji trojne zveze nameraval zagotoviti si mir in sigurnost zavojevanih dežel od vse Evrope.

Tako je prešlo leto za letom in prineslo za Italijo čim dalje težja bremena. Trebalo je vedno novih oboroževanj, a željno pričakovane vojne pa le ni bilo. Mi moremo za gotovo poročati, piše dopisnik, da je Crispi pred nekolikimi meseci v Friedrichsruhe v tej zadevi kategorično vprašanje stavil in da je še le po ustanovljenji dobrih odnošajev mej Anglijo in nemškim cesarjem in po obisku ruskega carja kategoričen odgovor dobil, da vojne ne bode. Od tod izvira vsa premena v mišljenji italijanskih listov; oni čuli so na vsej črti povelje k odstopu. Položaj Italije je zdaj jako kritičen; finance so v žalostnem stanju; na zboljšanje gospodarstvenih zadev s Francijo zdaj ni misliti; izstopiti iz trojne zveze značilo bi toliko, kakor se običnemu zasmevanju izpostaviti in knezu Bismarcku dati povoda, da svoj upliv zopet upelje v Vatikan. Ker ravno nemajo nič drugega boljšega, bi radi Italijani svoji irredenti dali več svobode in s tem pokazali, da tudi oni imajo v svojem tulu več nego jedno pušico in več nego jeden lok. Pametni možje iz njih pa dobro vidijo nevarnost tako lažne igre; zato se rajši tolažijo z nado, da iz sedanjega položaja nastopi neobhodno obče razoroženje in to temo oni tudi diskretno omenjajo. No, vprašanje o razoroženji staviti, znači staviti vprašanje o vojni, samo v drugi

obliki, in te usluge jim Bismarck ne bode napravil.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 27. decembra.

Vlada namerava predložiti nekaterim **deželnim zborom** predlogo zakona o pravicah kmet-skih domov. Vprašala je že deželne kulturne svete, v tej zadevi za njih mnenje. Tirolski kulturni svet razpravljal je o tem v jedni zadnjih sej. — Deželni zbor češki se snide dne 8. januarja; bode zboroval le malo časa, ker v tem zasedanji ne bode več obravnaval o predlogu, ki se tiče šol za narodne manjšine. Vlada želi, da se ta stvar sedaj še odloži, ker je tako razburila Nemce. — V letošnjem letu je 8 deželnih zborov na novo voljenih, 9 pa poteče volilna doba. Drugo leto bodo nove volitve za deželne zbore v Bukovini, Gorenji in Dolenji Avstriji, Šleziji, na Moravskem, Koroškem, Štajerskem in Predarlskem. Volitve bodo pomladi ali pa poletu, ko bode prenehal državni zbor svoje volitve. Te volitve so že zategadel važne, ker bodo nekaka skušnja za bodoče državnozbornske volitve. Nas Slovence zanimajo posebno volitve na Koroškem in Štajerskem, nekoliko pa tudi volitve na Moravskem in v Šleziji, kjer naši bratje Čehi bijejo jednak boj z nemštvom, kakor mi. Pred šestimi leti bi bili morda dobili večino Čehi na Moravskem, da se ni sklenil po prizadevanji vlade za volitve v veleposestvu nekaj kompromis. Kdo ve, če bodo volitve sedaj kaj ugodneje izpale, dosti upanja ni, ker se vlada neče odločno nagniti na nobeno stran.

Vnanje države.

Veliko važnost pripisuje se temu, da je bud-getni odsek skupščine **srbske** prostovoljno povišal ministru vnanjih zadev dispozičijski zaklad za 300.000 frankov. To je pa tudi zares nenavadna parlamentarna zaupnica.

Da vesti ruskih listov glede **Bolgarije** neso posebno zanesljive, že dolgo vemo, ker jim dostikrat primankuje potrebne objektivnosti. Zadnji čas posebno skušajo vso krivdo zvrniti na Avstrijo, da se stvari v Bolgariji ne sučejo po volji Rusije. Mnogo vedo povedati o tajnih pogodbah mej Avstro-Ogersko in Bolgarsko. Tako pripoveduje „Novoje Vremja“, da je Bolgarija kupila v Avstriji 100.000 repetirk, Avstrija je pa poleg teh Bolgariji podarila še 400.000 repetirk, katere so poslali hkratu z naročenimi v Sofijo. 100 milijonov patron je pa Bolga-

LISTEK.

Slike Litevske.

Pan Ščensni.

(Česki napisal E. Jelinek, posl. V. Nevín.)

V mračnih urah poletava misel moja rada na Litvo — na to drago mojo Litvo!

Tiha zamišljenost osvežuje mnoge mile in krasne spomine, katerih nagle peruti me zanašajo k pragom prijaznih šlahčičjih dvorov, skritih kakor vijolice v goščavi brezkončnih litevskih gozdov. Včasih me prenese spomin tudi v knežjo Vilno, v Grodno, v Radzivilovski Nesvež in inam.

In tu se mi zdi, kakor bi iz teh spominov stopale pred me osebe in dela i vam gotovo znane bleska slovanske poezije: Pana Tadevša!

Ne vem, ali je to le samo osobno naključje ali splošna znaka Litve, toda gotovo je, da sem potikaje se po potih te zemlje opazil skoro pri vsakem koraku žive obraze „poslednjega naskoka“. Tako mi je, kakor da poznam osobno Mickievičeve junake in junakinje. Gospod sodnik, podkomornik, stari vojvoda, točaj, vojnik, ključar, Devejko in Do-

mejko, Protazi, Grvazi, Dobrzanski, Dombrovski . . . Telemina . . . Žoška . . . ti vsi in vse, kar je okolu njih živelo — budi v živem primeri moj spomin.

Da! Da bodele rekli, kako dobri, kako slavni ljudje so ta poljska šlahta na Litvi. Ako vas moje pripovedovanje tega ne presvedoči, ne dvomite, prosim, o temelji neizrečene hvale, marveč obsodite raje okornost mojega peresa.

Sploh . . . nahajajo se človeške krasote in viharji življenja, katerih nobeno pero dosti krepko ne načrta, tem manj moje . . .

Saj . . . uvidite.

Posebno naključje okolnostij sili me povesti laskavega čitatelja v tem prvem litevskem spominu na nelitevska tla. To me ne teši preveč, kajti najraje bi že govoril o milej Litvi — ali inace to ne gre. Reč sama me sili ostati nekaj časa na zemlji nekdanj slavne ljudovlade Krakovske.

Glejte. Kadarkoli sem se tam mudil v naglici ali za dle časa, vselej sem považeval za prvo dolžnost spoštljivo in priučno pozdraviti sivega starca, čegar spomin mi je postal tako drag, kakor vsi litevski znanci. Bil je to pan Ščensni.

Bival je v nelepem, starem šlehtskem dvorci blizu ruske meje in tako se je godilo, kadarkoli

sem prišel v Krakovo, da sem izginil vedno brez sledu za dan in noč. Zadrževali so me Krakovski prijatelji, klicali inam, ali izmuznil sem se jim vedno.

Do tega prijaznega dvorca vozil sem se navadno pet ur, pol pota po lepej cesti, ostanek po zanemarjeni kolovoznej poti. To je šlo gori in doli, po grapi, po blatu, po močvirji, včasih tudi po prahu, kateri je naredil iz mene neredko mlinarja in dimnikarja v jedni osobi. Ali to ne gre inace na takih potih. Voznik je klel, natezal za uzdo, da je bilo groza, a zahteval za teh nekoliko vrst k ruskej meji toliko plačila, kolikor inam za trikrat toliko daljo.

Poleg vsega tega vozil sem se tam neizrečeno rad in se tešil odkritosrčno, da se mi zopet pojavijo bele stene starošlehtskega zatišja.

Pred tremi leti šel sem poslednjič tem potom, a ko sem se ondaj vračal v Krakovo, vedel sem dobro, da ne ugledam teh krajev nikdar več v življenji. Odhajaje ondaj poslednjič velel sem na najzadnjem navršji ustaviti ter sem se še jedenkrat razgledal, da bi si vse dobro usadil v spomin. Za kratka udaril je voznik po konjih, voz se je zagnil v prašne kolobarje, in mojemu očesu izginile

rija kupila po čuda niskej ceni 35 frankov za 1000 patron. Srbski listi pa hočejo vedeti, da je na tihem Bolgarija odstopila Vidin Avstriji in da ondu že popravljajo utrdbe avstrijski pijonerji in ženijci. Ta poslednja vest se je že pred nekaj meseci širila po srbskih in rumunskih listih in se je sedaj najbrž od ravno iste strani poslala mej svet. — Bolgarsko sebranje kaj marljivo deluje, dasi ni slišati burnih debat. V kratkem času je rešilo vojaški kazenski zakon, ki ima nad 1000 paragrafov.

Na povelje sultanovo odpustili so na dopust vse **turške** vojake, kateri so že služili tri leta. Samo v Carigradu so jih nad 21.000 odpustili na dopust. Dosedaj so v Turčiji morali vojaki služiti po šest let, a sedaj bodo le po tri leta. Vsem poveljnikom poslal se je strog ukaz, da ne smejo dlje pridržavati vojakov v službi. — Reform v Armeniji hoče se Turčija baje resno lotiti. Sultan je baje že zaukazal, da se zamene vsi sodnji uradniki v pokrajini Muš z novimi močmi, ki so dovršili praviško šolo. To je pa tudi potrebno, ker sedanji sodniki v tej pokrajini se neso brigali za pritožbe Armencev proti zatiranju po Kurdi, temveč so naravnost pomagali Kurdom zatirati Armence. Sodce bodo pa baje le polagoma zamenjali, ker se turška vlada boji, da bi se sicer ondu mohamedanci utegnili spuntati. Kako da se je Turčija baš sedaj spomnila Armencev, ne vemo, najbrž so jo opomnile na nje vevlasti. Omenjeni ukaz sultanov pa utegne tudi še ostati le na papirji, če druge države ne bodo prigajale, da se zares zvrši.

Govori se, da bočeta **Anglija in Portugalska** naprositi nemškega cesarja, da razsodi njihov razpor zaradi ozemlja v Afriki. Ta vest je v Parizu napravila kaj neprijeten utis. Če je resnična, pa ne vemo, kajti po poročilih iz Berolina ondu še ničesar o tem ne vedo.

Francoski podčastnik Descaves spisal je roman „Les sous-offs“, s katerim se bavi vse francosko časopisje. V tem romanu je naslikal z živimi barvami razne pomankljivosti francoske vojske, posebno strogo pa kritikoval podčastnike. Pisatelja so zaradi tega romana degradovali in zaradi razžaljenja vojske postavili pred sodišče. Častniki se po njegovih besedah nič ne brigajo za osodo vojakov, katere na razne načine trpinčijo in odirajo podčastniki. Častniki, ki so bili sami podčastniki mislijo si, da že mora biti tako, častniki, ki so dovršili akademije, so pa preveč prevzetni, da bi se za take malenkosti brigali. Pisatelj je z živimi barvami naslikal sodno obravnavo proti vojaku, kateri se je maščeval nad podčastnikom, ki je grdo ravnal z njim. Sodci se za vso stvar malo brigajo, temveč le gledajo, da prej končajo, ker jih v bližnji kavarni čaka biljard in zanimiva zabava. Pravi izvržek človeštva so pa podčastniki. Vsi so pijanci in igralci ter ne občujejo z drugim nego sami med sabo in z uličnimi zavrženimi bitji. Razuzdano življenje podčastnikov pa jim napravljajo toliko stroškov, da plača in doklade ne zadostujejo. Zato so pa podmičenja, tatvine in nasiljevanje na dnevnem redu. Državo goljufajo, kjer le morejo in podpirajo v tem drug drugega, najhuje se pa godi novincem in rezervistom, prihajajočim k vajam. Podčastniki jim vse pokradejo in jih ogoljufavajo. Dati jim morajo vsak vinar, če ne, pa jih grozno sujejo. Vsi francoski listi bavijo se s to knjigo. Nekateri trdijo, da je pisatelj vse narisal, kakor je v resnici, drugi pa zopet pišejo, da je pretiraval. Semtertja se pa tudi vprašajo, kaj poreko Nemci, ko bodo čitali take stvari o francoski vojski. Berolinski listi se pa prav malo brigajo za to knjigo. Večina jih misli, da je pisatelj malo pretiraval in svare pred tem, da bi se zaradi navedenih pomanjklivosti moč francoske vojske preizkusiti ne cenila. Sicer se pa morda Prusom tudi vsa stvar precej naravna zdi, kajti ni

dolgo tega, kar se je po časopisih pisalo, kako grdo delajo v Nemčiji z vojaki. Mi mislimo, da je v knjigi marsikaj resničnega, še več pa pretiranega, kakor je že navadno pri francoskih pisateljih realisti. Podobne pomankljivosti se pa nahajajo tudi v mnogih drugih vojskah, pa ni nikogar, da bi jih svetu razkril.

Dopisi.

Iz Novega mesta [Izv. dop.] 23. dec. Ako je v življenji avstrijskih narodov kaj lepo, potem je lepa prikazen, kako mali slovenski narod iz teme prejšnjih časov k svetlobi boljše kulture na podlagi svojega slovanskega idijoma stopa.

Večkrat se je že omenjalo, da so Slovenci izredno nadarjeni. Oni stanujo na zemlji, čez katero se je vihar ljudskega preseljevanja drvil, in na katerej se Slovan z Nemcem in Italijanom shaja. Razen tega je lega zemlje, na katerej bivajo Slovenci, taka, da telesni ter duševni razvoj našega naroda izredno pospešuje. Toda majhni smo, kot nobeno drugo ljudstvo v Evropi, ter s svojimi pokrajinami vred vedno predmet najgorkejšega hrepenenja svojih sosedov. Čudo je, da smo se še vzdržali. Čudež pa je tudi naše vzbujanje.

Trideset, štirideset let, kaj-li je to v zgodovini naroda, in vendar zamoremo danes reči, da ni polja v duševnem razvoju, na katerem ne bi našel Slovencev in takih Slovencev, ki imajo v vsem svojem delovanju svojo domovino pred očmi.

Vse to mi je prišlo na misel, ko sem gledal včeraj v naši čitalnici predstavo Mosenthalove „Deborah“. — Kdo bi si bil še pred 5—10 leti mislil, da se bode v Novemestu predstavljala gledališna igra v slovenskem jeziku, pred občinstvom zbranim iz najboljših uradniških ter meščanskih krogov, v sobani, ki vsprejme v svoje notranje par sto ljudi in na odru, ki je pripraven za predstavo največjih in najtežavnejših iger! In kdo bi si bil pred 14 dnevi mislil, da so v našem mestu diletantje, ki bodo gledališčno igro „Deborah“ predstavljali tako, kakor so to včeraj storili.

Jaz, ki to pišem, videl sem vrle gledališke igralce, videl sem na Dunaji predstavljati „Deborah“ po igralkah Wolter in Klari Ziegler. V strahu, da bode ta igra na našem odru le preslabo izpala, podal sem se v gledališče. A kako popolnoma zadovoljen sem zapustil dvorano prenapolnjeno gledalcev-poslušateljev!

Odkar gospod profesor Vrhovec v Novemestu biva, imeli so naši gledališčni diletantje v njem izvrstnega učitelja. On sam je komik, ki največje dolgočasneže pripravi v smeh. Vadil je svoje krdece v manjših igrah ter poskusil tudi že igro „Požigalčeva hči“ ter Rajmundovega „Zapravljivca“. — Včeraj so si upali naši diletantje z „Deborah“ na oder in dasi je gospod profesor Vrhovec svojo vrlo režisersko roko tej predstavi odtegnil (iz vzrokov, kojih ne poznam,) predstavljali so to dokaj težavno igro pod vodstvom gospoda profesorja Šturma in davkarskega kontrolorja gosp. Sešeka v vsakem oziru dovršeno.

V prvi vrsti omeniti mi je že večkrat imenovano gospodičino Pajničeva. V tej gospodičini pulsuje mnogo, mnogo strasti in to izrazi z organom,

za vsako izjavo strasti prikladnim. Ta gospodična se uživi v svojo ulogo z razumom, da je veselo gledati; brez gledališke šole najde ona pot do jedino pravega, primernega in lepega. V le-tej „Debori“ je bilo vse najnatančnejše spiljeno in kletev na pokopališču upravljal veličansko uskipenje strasti in mojsterska deklamacija.

Vredni te, za najbolj razvajeno uho in oko dobro predstavljene „Deborah“, so tudi ostali igralci.

Čuli smo čudovito lepo naglašanje iz ust, gospodične Vašičeve, predstavljajoče nezadovoljno židinjco, ter videli ljubko in lepo Ano (gospodična Seidl-ova). In kakor so te tri reprezentantke večjih ženskih ulog našemu pričakovanju popolnoma ustregle, tako tudi igralke manjših ulog.

Možke uloge bile so istotako v dobrih rokah. Tako je predstavljala gospod dr. Prevc Jožefa, da bi ga bil pač težko kdo tako v Novemestu. Mladi brdki mož, rodod Gorenjec, nosil se je izvrstno v tako prikladni noši gorenjskih kmetijskih fantov. Bil je pač vreden tekmeč „Debori“ in Ane.

Tako izborna, kot gospod. Pajničeva predstavljala je gospod Rogina Abrahama. Gospod Rogina je bil baje včeraj prvič na odru. Ako je to resnica, potem nam je pač že pri prvem nastopu pokazal levovo šako. — Za tema dvema vrste se ostali. Gospod Š., ki je drugače priljubljen komik, si je ulogo učitelja prav dobro prisvojil, in gospod Jenič, ki na vsakem sedlu trdno sedi, podal nam je Jožefovega očeta s tako gorkoto in dobrodušnostjo, da je obžalovati, da ni prišel g. Jenič pred 10 leti v šolo kacega vodje večjega gledališča.

Cela igra se je predstavljala s tako dovršenostjo, kot še nikoli na našem odru do sedaj kaka igra. Vsak je bil popolnoma na svojem mestu in nikjer ni bilo pretiranja. Igra „Deborah“ je pisana v verzih. Kako lepo so naši igralci verze govorili! In z igro ujemale se uprizarjanje.

Gospod prof. Šturm in g. Šešek nista skrbela samo za to, da se prav govori, skrbela sta tudi, da so se kostumi prav volili ter se vse v najlepšem redu zvršilo.

Z včerajšnjo predstavo igre „Deborah“ napravili so nam naši ljubi diletantje tako lep večer, da do sedaj še tacega nismo imeli.

Starejši možje, ki že delj časa bojujejo boj za naš jezik, imeli so posebno veselje, kajti videli so, da njih boj ni bil zaman. Ako se v tako malem mestu, kot je Novomesto, nahaja skupaj toliko talentov, tako krasna naudušenost za domačo stvar, ter tako občinstvo, kakor včeraj in drugekrat v naši čitalnici, potem pač lahko pustimo žalostno, tužno misel, da našemu narodu ni boljše prihodnost odprta.

Seveda želi vse, da se „Deborah“ še enkrat predstavlja in vse želi prav iz srca, da bi vse one moči, ki so naše gledališče do sedanje stopinje povzdignile, zvesto in trdno sklenene ostale.

Kar se zadnji čas v Novemestu godi, tega pač ne more nobeno mesto na slovenski zemlji pokazati in Novomesto je morda najboljše gojišče za vse dobro in lepo, kar zamorejo mladi nadarjeni patrijotje izvršiti.

so za vselej prijazne stene, obklopljene z vrsto stražnjih, močnih topolov.

Izginile?

Ne, ne! Še dandanašnji vidim tako, kakor bi se bil včeraj vrnil z novega poseta.

Ti moj Bog! Saj se je to vedno ponavljalo: jedva je zaropotala moja brička pred dvorcem, že je pribežal stari sluga Pavel in za njim, kakor bi me bil čakal, starejši njegov gospod „pan Ščensni“.

Oj, kako častita je ta postava! Le še sablo h kontuši in tako bi rekel ves svet, da je od mrtvih ustal starosta združene šlehte. Bil je običajno oblečen le v prosto poljsko čamaro, ali tudi ta mu je pristojala kakor malo komu. Vlase je imel srebrne, poljska brada in brki bili so kakor padli sneg, oko laskavo in odkritosrečno, glas poln srčnosti in dobrote.

Tako je prihiteval, tako se pojavljal na pragu svojega dvorca. In jedva me je opazil, priskočil je z osveženo gibčnostjo, objemal, poljubljal in pozdravljaval vedno jednako vroče. Ondaj je tudi takoj vse pripratil, da bi se imel pri njem kakor kralj, da še bolje nego kralj.

Stari Pavel je hitel na gospodov ukaz takoj do neoddaljenih sosedov in, kjer je koga našel, pozval ga je na „večirek“. In v resnici! Do večera

oživel je inace tihi dvor neobičajno in vsa okna so se svetila že na zvonaj. Prišlo je rado, kar je bilo v soseščini, osobito gospodje bratje, večinoma tako sivi, kakor sam gospodar. Ali tudi za krasne devojke in dobre gospe bilo je poskrbljeno, da bi ljubeznjivost svojo še jasneje pokazali ti v naglici urejeni slahčičji shodi. Bilo jih je tam nekoliko, vse lepi cveti s poljskih logov. S tem se razume samo ob sebi, da nismo pogrešali niti mazurinega poskakovanja niti dvorskih dišav. Tako da je meni včasih mrzelo, da sem bil tudi upleten v politične razgovore starejših gospodov bratov. Ali dobrotni gospod Ščensni me je vodil vedno nazaj v krog dam šepetaje, da se o politiki pomeniva, ko bodeva zopet sama.

In ko je na meni opazil, da se dobro zabavam, razžarilo se je njegovo obličje z vspokojenjem in z radostjo.

Morda si delate vprašanja, s čim sem si toliko laskavosti od pana Ščensnega zaslužil. No, mogle bi reči, da litevski slahčičji obsipajo vsakega gosta z laskavostjo, ali pri meni so odločevali še ine postranske okolnosti.

Ko sem se prvič peljal na Litvo, seznanil sem se s panom Ščensnim v Krakovem. Bilo je to v družini in govorilo se je o vsem. Ko je bil ondaj iz-

vedel, da se baš odpravljam na pot v Litvo, in seznaveši se bolje z menoj, poprosil me je zaupno da bi peljal seboj venec na grob njegove rajne soproge. Gospa Bronislava je šla pred njim k večnemu počitku celih dvajset let, ondaj, ko je bilo panu Ščensnemu še dovoljeno bivati pod rodnim krovom na litevske zemlji. Neznatno to službico vsprejel sem na se radostno. Krasni venec prepeljal sem srečno čez mejo in ga položil na mogilo vroče ljubljene družice pana Ščensnega. In da bi mu napravil radost, utrgal sem s te litevske mogile nekoliko nagrobnih cvetov, katere povite v malo kitico sem mu prinesel kakor spomin in vspominek z Litve. Ganilo ga je to zelo, in ne verujete, kako uteho je imel s temi ovenelimi cveticami. Tudi z druge svoje litevske poti pripeljal sem mu nekaj vzlasti milega. Bila je to mala, zaprta omarica, Bog ve s kako vsebino; poslali so mu jo z mojim posredovanjem njegovi litevski prijatelji. Nerazumljiv ta dar!

Od tega časa gojil je pan Ščensni do mene tako veliko prijateljstvo in vedno se je trudil z ganljivo gorečnostjo učiniti mi svoje „emigrantsko“ zatišje nepozabno, kar se mu je tudi popolnoma posrečilo. Povem le, da nisem in ne bom imel večjega prijatelja na tem svetu. (Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) peljal se je pretekli terek iz Trsta po Hrpeljski železnici v Boršt, kjer je bilo zbranega ogromno veliko občinstva, katero je ljubljenege vladarja pozdravljalo z nautušenimi živioklici. Cesar nagovoril je župana Dolinskega in gospoda dekana J. Jana in se potem vrnil v Trst in Miramare, od koder se je včeraj zvečer odpeljal na Dunaj. Skozi Ljubljano vozil se je ob 8. uri zvečer.

— (Naslednik Ganglbauerjev) bode, kakor piše „Deutsche Zeitung“, Ljubljanski knezoškof dr. Jakob Missia. Missia bi neki rad prišel iz Ljubljane, ker mu vedno nasprotujejo ekstremni slovenski elementi. Dr. Zwerger je baje že pridobil škofo za Missio, četudi bi kardinal grof Schönborn bil rad videl, da pride za knezonadškofa na Dunaj Brnski škof Bauer. V Rimu so že označili dr. Missio kot persono gratissimo vlade in episkopata, a vender kurija ni še popolnem pridobljena za Missio, nadejajo se pa, da se kardinalu grofu Schönbornu pri njegovem pohodu v Rimu posreči pridobiti jo za to, da se to personalno vprašanje reši v zmislu vlade. Nemški list že toži, da bi v tem slučaju Slovan prišel na čelo avstrijskega episkopata. Odgovornost za to, po našem mnenju pustolovno vest, prepuščamo imenovanemu Dunajskemu listu.

— (Smrtna kosa.) V božičnej noči umrl je na Vinici blizu Ormoža na Hrvaškem naš rojak gospod dr. Lovro Sok, zdravnik. Rojen je bil pri Sv. Marjeti pod Ptujem. Stal je v 36. letu svoje dobe. Ponesrečil se je na potu.

— (Iz Celja) se nam poroča: Žid Filip Sonnenberg iz Liboj, zoper katerega je bila dne 20. decembra glavna obravnava zaradi kupovanja glasov ob priliki volitve v okrajni zastop Celjski, je bil oproščen. Kakor se je „Slov. Narodu“ poročalo, je g. Heinricher za to obravnavo sestavil poseben senat, v katerem so bili sodniki, ki veljajo za posebno zaupne moze g. Heinricherja.

— (Zaderski „Narodni List“) dobil je čez leto dni zopet dovoljenje, da sme zahajati v Bosno in Hercegovino. To dovoljenje pomenja 150 naročnikov.

— (Slovensko gledališče.) Gosp. Ivan Gornik jako pridno bogati pod raznimi imeni naše slovstvo. Podaje nam izvirne pesmi in povesti ter s posebno spretnostjo prevaja romane in igre iz raznih slovanskih jezikov. Tudi včerajšnja prva igra bila je izpod njegovega peresa. Bila je to jednodjanska veseliga „All right!“ katero je češki spisal dr. Josip Štolba. Snov igre naslanja se na pohod ameriških Čehov v zlato Prago in pisatelj riše nam z dobrim humorjem bujne nade, ki jih goji vsa obitelj Cybulkova o prihodu prekmorskih „krajanov“ in komične prizore, ko nastopi v pristno ameriški prostodušnosti in s stereotipnim „All right“ John Klepetar (g. Borštnik.) Igro predstavljale so dramatičnega društva prve moči: gospa Borštnik-Zvonarjeva, gospodični Gostičeva in Nigrinova, gg. Borštnik, Danilo in Sršen. Predstava je poslušalcem jako ugajala in bode gotovo tudi tedaj, kadar se bode ponavljala. — O komični opereti „Cannebas“ smo že povodom prve predstave obširneje govorili. Vršila se je tudi včeraj s popolnim uspehom. Gospa Gerbičeva, gospodični Daneševa in Nigrinova ter gg. Slavko, Štamcar, Pavšek in Perdan peli in igrali so izvrstno, posebej nam je pohvaliti g. Slavka, ki je s pristno komiko reševal svojo ulogo. Občinstvo bilo je jako zadovoljno. Omeniti še treba, da je bila srečna misel, razvrstiti vojaško godbo tako, kakor je bila včeraj. Godba čuje se bolje in efekt je večji.

— (Zastaveničko) priredilo je sinoči pevsko društvo „Slavec“ svojemu častnemu članu g. Ivanu Medenu povodom njegovega današnjega godu ter mu zapelo pod oknom tri pesmi.

— (Božičnica) prostovoljnega gasilnega društva Ljubljanskega bila je včeraj v kazinskem salonu in se je prav dobro obnesla. Vsi prostori v restavraciji bili so natlačeni, seveda je bila nežna mladina naših ognjegascsev posebno močno zastopana. Stotnik g. Doberlet zahvalil se je ognjegascem na njih blagem delovanju in pozdravil odbornike „Zveze gasilnih društev kranjskih“, ki so bili povodom seje zveznega odbora, skoro polnoštevilno v Ljubljani zbrani. Prebivalstvo Ljubljanske je bogato obdarilo prekoristno gasilno društvo. Darila bila so praktična, na pr. sladkor, kava, zimsko obleka itd.

Gg. A. Ahčin, Josip Gerber in Fran Schantl so darila lepo razvrstili in krasno nakitili božično „jelko“. Prvi so bili obdarjeni otroci, potem ognjegasci. Tombola in loterija sta imeli mnogo lepih dobitkov. Mej sviranjem vojaške godbe vršila se je zabava prav živalno. Gasilnega društva bolniška blagajnica imela bode od te veselice najmanje 200 gld. čistega dobička.

— (Iz Spodnje Šiške.) K 13. rednemu občnemu zboru Šišenske čitalnice došlo je 22 društvenikov. V nagovoru poudarjal je prvemestnik korist čitalnice, pevskega zbora in iz teh nastale požarne brambe, ki vsi delujejo na izobraževanje; priznal je zaslužno hvalo onim, ki so pred 12 leti narodno čitalnico v Šiški ustanovili, in je hvaležno omenjal naklonjenost, kojoj je društvo si pridobilo in ohranilo pri posameznih podpirateljih in v občinstvu sploh. Iz poročila tajnikovega razvidelo se je živahno društveno delovanje pri Vodnikovih besedi pri Koslerji, pri „Slavčevi“ ljudski veselici, pri izletu v Dol, zlasti pa pri odkritju spomenika V. Vodnika. Blagajniško poročilo bilo je ugodno. Društvo nema primankljaja, marveč še mal prebitek. — Knjižničar razveselil je zborovalce z vestjo, da so društveniki l. 1889 809 knjig brali in da vsa knjižnica broji 1089 knjig. V novi odbor voljeni so: g. Fr. Drenik, predsednik; g. Suva, blagajnik. Odborniki pa gg: Bizjan, Govekar, Burger, Jesih, Štrukelj, Škarjavec. Spominjalo se je umrlih društvenikov, blagega sotrudnika Milavca in Mat. Kreča, topla zahvala se je izrekla odboru sploh, posebno pa še velezaslužnemu perovodji nadučitelju g. Govekarju, potem podpredsedniku g. Burgerju in gg. Škarjavcu, Rujini in Maurerju. Sklenila se je prememba § 20. društvenih pravil v toliko, da zadostuje pri rednem občnem zboru vsako število navzočnih društvenikov in z odobravanjem in priznanjem vzelo se je na znanje, da je čitalnica kupila lepo sliko Vodnikovo in dobila v to ime od ustrajnih dobrotnikov gos spoda S. 5 gld. 38 kr. in g. K. 10 gld. v dar. Po stari navadi šli so zborovalci po zaključenju zbora združeni na kozarec vina — letos k Ančniku in se ondu radovali s petjem in govori.

— (Mej Trbovljami in Zagorjem) raztela sta se preteklo noč dva železnična vagona. Kaj je bil povod tej eksploziji, nam še ni znano. Preiskava bode stvar gotovo dognala.

— (Čudna najdba.) Danes zjutraj zagledal je nek postrešček pod frančiškanskim mostom ne- navaden predmet v Ljubljani. Stopi bliže, poseže v vodo in izvleče iz Ljubljani pravi pravcati kontrabas. Kaka disonanca je bila povod, da je zvočni ta instrument prišel v vodo, nam ni znano.

— (83 let v samostanu.) V uršulinskem samostanu v Gorici umrla je dne 18. t. m. mati Josipina Terezija Codelli, stara 90 let. Stara nuna, ki je iz stare goriške plemenite rodovine, je leta 1806 kot učenka prišla v samostan, ter ga ni več ostavila. V 1824. letu je postala nuna, in je potem delovala na samostanskejši šoli, katerej je nekaj let bila načelnica. Zaradi dobrosrčnosti so jo učenke jako spoštovale.

— (Posojilnica v Celji) kupila je, kakor se nam piše iz Celja, dne 20. t. m. od g. Karla Vaniča hišo za 37.000 gld. Hiša stoji na oglu Graške in Poštne ulice, pri glavnem trgu, na najboljšem mestu v celim Celji. S tem je zagotovila „Posojilnica“ obema denarnima zavodoma — Južnoštajerski hranilnici in Posojilnici — najugodnejše prostore.

— (Občni zbor udov okrajne bolniške blagajnice za okolico Ljubljanske) določuje se na 5. dan januarja 1890 popoludne ob 3. uri v društveni hiši v Šent-Vidu nad Ljubljano. K temu zboru imeli bi priti delodajalci in delavci Ljubljanske okolice.

— (Občni zbor Vrhniške čitalnice) vrši se v nedeljo 29. t. m. ob 5. uri popoludne z običajnim dnevnim redom. Zvečer ob 8. uri je veselica s petjem, igro: „Graščak in kmeta“, komičen tercet s spremljevanjem glasovira in s plesom. Gostje so uljudno vabljeni.

— (Redni občni zbor narodne čitalnice v Črnomlju) bode dne 29. decembra t. l. ob 8. uri zvečer v društveni dvorani, h kojemu vse p. n. gg. člane uljudno vabi odbor.

— (Planinska čitalnica) priredi veselico o priliki slavnostnega otvorjenja, dne 29. decembra 1889 v gorenjih prostorih gosp. A. Lavriča. Vspored: 1. F. Mayer: „Tičica gozdna“, čvetero-

spev. 2. Otvorilni nagovor. 3. V. Lisinski: „Stanak“, čveterospev. 4. J. Alešovec: „Nemški ne znajo“, burka v jednem dejanji. 5. Šaljiva loterija. 6. Ples. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Ustopnina 50 kr. za gospode, dame so proste. Preplačila se hvaležno vsprejmo. Čisti dohodek je namenjen novo ustanovljeni „Čitalnici“. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

— (Ormoška čitalnica) priredi na Silvestrov večer prosto zabavo s tombolo. Začetek ob 6. uri. K obilni udeležbi vabi odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 26. decembra. Kakor časopisi javljajo, postaje hripa vedno resnejša, ker pogostoma prehaja v plućnico. Bolnice so prenapolnjene, na dvoriščih in vrtih postavljajo se šotori. Izkaz zadnjega tedna ima 200 mrtvecev več, nego prejšnji teden.

Catania 26. decembra. Včeraj zvečer je bil tukaj hud potres. Vsa okolica je močno prizadeta. Več hiš se je podrlo, nekoliko oseb je ranjenih.

Dunaj 27. decembra. Cesar povrnil se je iz Miramare.

Dunaj 27. decembra. Hripa, doslej ne- nevarna, postala je ozbiljnija, ter ima v spremstvu zle prikazni (plućnico in vnetje rebrske in plučne mreže.) Vse bolnice prenapolnjene.

Budimpešta 27. decembra. Bivši veleposlanik Karolyi umrl.

Rio de Janeiro 27. decembra. (Izvestje Reuterjevo.) Vladna naredba z dne 23. decembra določuje, da se vsi, ki so krivi ustaje, uplivanja na vojaštvo in opozicijo proti republikli, postavijo pred vojno sodišče. Vlada ustavila je včeraj opozicijski list. (Telegram došel nam je popačen. Uredn.)

Razne vesti.

* (Talleyrandove znamenitosti.) V Parizu umrl je dne 19. t. m. Pavel Andral, bivši podpredsednik državnega sveta, jeden najvrlejših rojalistov. Pokojnik bil je tudi varuh znamenitostij leta 1838. umrlega kneza Talleyranda, glede katerih je bil ta odločil v oporoki svoji, da se nemajo objaviti, dokler ne mine 30 let. Pavel Andral je pa, ko je minol ta obrok, ga zopet podaljšal za 20 let. „Figaro“ misli, da se tudi sedaj te znamenitosti ne bodo razkrile, ker je glede njih Pavel Andral v oporoki nekaj določnega ukrenil. Andral je imel te znamenitosti v svojem gradu Chateau-vieux skrbno zaprte in ni hotel nobenemu založniku dovoliti, da bi je objavil, dasi so zanje ponujali znatne svote.

* (Nesreča na železnici.) Na kolodvoru v Budimpešti sta v ponedeljek dva tovarna vlaka vkupe trčila. 13 vagonov je bilo poškodovanih, od obojga, ki je spremljalo vlaka, pa ni bil nikdo ranjen.

* (Antipyrin,) znano sredstvo proti trdovratnemu glavobolju in podobnim boleznim bode po novem letu dražje. Zdravilo samo na sebi se ne bode podražilo, toda lekarnarji ga bodo smeli prodati le onemu, komur ga bode zapisal zdravnik. To, da bode treba zdravnika, bode pa gotovo nekaj stalo.

* (Samomor.) V Požunu se je v svoji sobi z revolverjem ustrelil stotnik Čidl, 72. pešpolka. Kaj je uzrok samomoru se ne ve, ker ni zapustil nikacih pisem. Pokojnik je živel tudi v dobrih denarnih razmerah. Ker se je baš pripravljaj za štabno-častniški izpit in se je opazovalo, da je zadnji čas bil precej nervozen, je mogoče, da se mu je um zmešal. Govori se pa tudi o ameriškem dvoboju.

* (Drag tenor.) Najčudnejšo pogodbo, ki se je sedaj sklenila v gledališkem življenju, je pač ona, ki jo je sklenil ravnatelj Hamburškega gledališča Pollini z znanim tenoristom Alvary-jem. Ravnatelj je pevcu najel za 10 let za 50.000 mark na leto. Dogovorila sta se pa, da bode smel, kadar bode hotel igrati tudi po drugih mestih, toda ne za nižjo nagrado, nego sta se dogovorila. Dobodke od igranja po drugih gledališčih si bodeta pa ravnatelj in pevec delila. V januarju je Alvary že naprošen, da bode igral v Monakovem. V kratkem pa pojde igrat tudi v Beyreuth. Drugo leto bode igral celo v Ameriki.

* (Dolga časniška naročba.) V Pittsburgu izhajajoči časnik, ima naročnika, katerega ime je že 103 leta neprestano mej naročniki tega lista. Leta 1786 je Nataniel Montgomery naročil ta list in bil nanj naročen do smrti, po njegovi smrti si je pa naročil sin njegov, ki mu je tudi Nataniel ime. Znamenito je, da je Montgomery oče sprva plačeval list s poljskimi pridelki. Dajal je na leto mernik ječmena, mernik krompirja in jednega purana.

LJUBLJANSKI ZVON

za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

23. decembra: Jera Smolnikar, kuharica, 41 let, sv. Petra cesta št. 7, za jetiko. — Avelin Roblek, mestni fizik, 44 let, sv. Petra cesta št. 2, za zastrupljenjem krvi z urinom. — Karolina Lekan, hči mizarja, 3 mes., Kladezne ulice št. 1, za božjastjo. — Katar Smerečnik, gostija, 68 let, Hrenove ulice št. 12, za prsnim rakom.

24. decembra: Urša Hasak, mestna uboga, 90 let, Karlovska cesta št. 7, za oslabiljenjem. — Matija Obereder, delavec, 53 let, Poljanski nasip št. 50, za jetiko. — Jožef pl. Gariboldi, zasebnik, 70 let, Dunajska cesta št. 18, za oslabiljenjem. — Marija Perme, hišna posestnica, 73 let, Spitalske ulice št. 7, za prsno vodenico. — Marija Golob, gostija, 74 let, sv. Jakoba trg št. 11, za plućnico. — Marija Zebre, kuharica, 28 let, Križevniške ulice št. 2, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
24. dec.	7. zjutraj	741.8 mm.	-1.8° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	741.1 mm.	-1.6° C	sl. szh.	obl.	
	9. zvečer	740.0 mm.	-1.2° C	brezv.	megla	
25. dec.	7. zjutraj	737.7 mm.	-1.8° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	739.0 mm.	0.0° C	brezv.	megla	
	9. zvečer	742.5 mm.	-1.6° C	brezv.	megla	

Srednja temperatura -0.5° in -1.1°, za 2.1° in 1.7° pod normalom.

Dunajska borza

dné 27. decembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	85.90	86.10
Srebrna renta	86.35	86.35
Zlata renta	108.20	108.40
5% marčna renta	101.05	101.10
Akcije narodne banke	916.00	918.00
Kreditne akcije	317.75	322.50
London	117.35	117.60
Srebro	—	—
Napol.	9.31 1/2	9.32 1/2
C. kr. cekini	5.56	5.59
Nemške marke	57.70	57.75
4% državne srečke iz l. 1864	250 gld.	132 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	173 " 25 "
Ogorska zlata renta 4%	100	50 " 50 "
Ogorska papirna renta 5%	98	20 " 20 "
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	— " — "
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld.	122 " — "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	116	50 " 50 "
Kreditne srečke	100 gld.	183 " 25 "
Rudolfove srečke	10	20 " 75 "
Akcije anglo-avstr. banke	120	151 " 50 "
Tramway-društ. velj 170 gld. a. v.	—	— " — "

Zahvala.

Vsem prijateljem in znancem izreka za milo sočutje o boleznih in smrti gospoda

dr. Avelina Roblek-a

mestnega fizika v Ljubljani,

v prvi vrsti mestnemu magistratu, zdravniškemu društvu kranjskemu, Ljubljanskim lekarničarjem in drugim darovateljem vencev ter sploh vsem, ki so se udeležili pogreba, presrečno zahvalo.

(1062)

Rodbina Roblek-ova.

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze sočuvstva iz vseh krogov mej boleznijo in sožalovanja ob smrti, za lepe darovane vence, ganljivo petje na grobu in veliko udeležbo pri pogrebu moje iskreno ljubljene matere, gospe

Marije Perme roj. Potočin

izrekam najsrčnejšo in najiskrenejšo zahvalo.

(1066)

Fani Ravnihar.

Trgovec

na deželi želi resnega znanja z gospodično ali mlado vdovo.

Listi naj se pošiljajo poste restante kodlavor št. 10 v Trstu. (1060—1)

Tuji:

26. decembra.

Pri Sloani: Goldstein, Ornstein z Dunaja. — Blumauer iz Gradca. — Vidic iz Herpelja. — Rauter iz Zajčjaka. — Stampfeta iz Vidna. — Hazanecky iz Pulja. — Blaznik iz Domžal. — Albieri iz Trsta. Pri Mallét: Civran iz Trsta. — Schwarz iz Novega mesta. — Prašnikar, Schink iz Zagorja. — Petrič iz Senožeč. — Kottner iz Postojne. — Lube iz Gradca. Pri avstrijskem cesarji: Mahorčič iz Senožeč.

Br. 772.

(1044—1)

Raspis natječaja.

Za šume občine Veprinac (politički kotar Volosko u Istri) ima se popuniti novo sistemizovano mjesto

občinskoga šumara

sa godišnjom plaćom od 400 forinti i pravom na 4 metra goriva bukova drva.

Natjecatelji za to mjesto imaju podnesti vlastitu pisano molbenice glavarstvu občine Veprinac (pošta Frančiči, Istra) do konca januvarja 1890 i dokazati:

1. Dobu i stališ,
2. austrijsko državljanstvo,
3. dovršene nauke,
4. da su dobrim uspjehom položili izpit kao šumsko-tehničko pomoćno osoblje, u smislu ministarske naredbe od 16. januvarja 1850 (D. Z. L. 63) ili 11 februvarja 1889 (D. Z. L. 23), i
5. da u govoru i pismu poznaju hrvatski (ili slovenski) i njemački jezik.

Glavarstvo občine Veprinac

15. decembra 1889.

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrpnenih udih, skazelem želodci, pomankanju slasti do jedij, jetrnih in obistnih boleznih in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljana sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja škatljica samo 21 kr., jeden zavoj s 6 škatljicami 1 gld. 5 kr.

Prodaja (1038—2)

lekarna Trnkoczy

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan s prvo pošto.

!! Najvišje odlikovanje !!

LOHSE-ov šmarnični Eau de Cologne

bil je odlikovan na zadnji Melbournskej razstavi in je zaradi svojih osveževalnih lastnosti slavno znan ne le kot dodatek k vodi za toileto in kopelj, temveč tudi posebno zaradi svojega močnega, oživljajočega duha za žepne robce, obleke i. t. d., in ga v vseh deželah bolj cenijo, nego jednotno Kolonjsko vodo.

Gustav Lohse, 46 Jäger-Strasse, Berlin,

dvorni parfumeur.

(719—25)

Dobivajo se v vseh prodajalnicah parfuma in galanterijskega blaga.

Lastne zaloge

tuzemstvu:

Dunaj, Budimpešta, Praga, Levov, Gradec, Trst.

R. DITMAR NA DUNAJI.

Največja tovarna za svetilnice v Evropi.

(Ustanovljena 1840.)

Lastne zaloge

inozemstvu:

Berolin, Monakovo, Milan, Rim, Lyon, Varšava, Bombay.

DITMAR-JEVE

SVETILNICE

R. DITMAR-JEVA

Dun. bliskovna svetilnica 30" svetilna sila 105 sveč.

Fonometrično izmerila gospoda Dr. L. Weber, kralj. profesor na vseučilišču v Vratislavi.

Dr. R. Benedikt, docent na tehniki na Dunaji.

R. Ditmar-jeva Dunajska bliskovna svetilnica se spodaj užiga, regulira in ugasuje.

Solnčni svetilec 15" in 18"

Dunajska bliskovna svetilnica 30" davno preverjena sistema za mizne, viseče in stenske svetilnice.

R. DITMAR-JEV

Brilantni meteorni svetilec s kroglastim plamenom.

Velikosti: 15", 20", 25", 30", 35", 45" Svetilna sila: 31 50 70 87 138 157 sveč

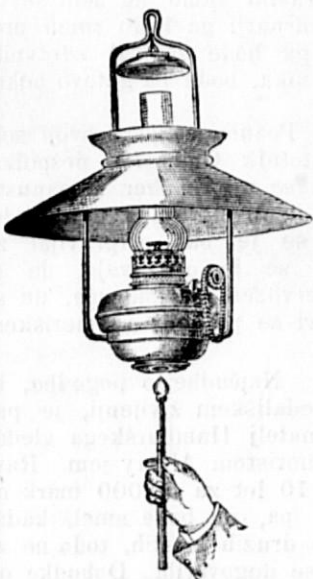
za

mizne in viseče svetilnice, lestence, stenske svetilnice, zaprte svetilnice itd.

Vse steklene stvari,

ki so potrebne za petrolejske svetilnice, — v največji izbiri.

Mizna svetilnica z brilantnim meteornim svetilcem

Se posebno opozarja.

30" lahko prižgejo,

Posrečilo se mi je še bolj dovršiti svoje lani izumljene meteorske svetilce (s kroglastim plamenom), ki so dosegli velikanski uspeh v tuzemstvu in povsod v inozemstvu, njihovo svetilno silo še povečati, ravnanje z njimi pa napraviti jednostavnejše, da se (15", 20" in 30") lahko prižgejo, ko se proč vzame svetilničen venec, ne da bi se moral proč vzeti še cilindar, tulpa ali pa strešica. (Glej podobo.)

Ilustracije in ceniki pošljejo

Ditmar-jeve svetilnice ima skoro vsaka

Tovarniška znamka.

se takoj zastoni in franko.

boljša trgovina s svetilnicami na prodaj.

(678—17)